

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geene macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met Hem als Koningen heerschen duizend jaren.

Openbaring 20:6

No. 4.	15 Februari 1912.	17de Jaargang.
--------	-------------------	----------------

JOSEPH SMITH. — DE PROFEET-LEERAAR.

Uittreksel uit eene predikatie van B. H. ROBERTS.

(*Vervolg van bladz. 35.*)

In betrekking tot die monsterachtige leerstelling, dat God door Zijn souvereine wil, sommige menschen en engelen tot een eeuwig leven had voorbeschikt, terwijl Hij daarentegen anderen tot den eeuwigen dood had verordineerd, en dat niet van wege het goed of kwaad wat zij hadden gedaan of noch mochten doen, maar omreden Hij dat door Zijn vrijmachtig welbehagen zoo had gewild, en dat het aantal van zulke menschen en engelen aldus voorbeschikt, zóó nauwkeurig en onveranderlijk bekend was en vastgesteld, alsmede zóó zeker en afdoende, dat het geen van beiden, nog vermeerderen nog verminderen kon, tegenover dit monsterachtige geloofspunt aangaande de zaliging van het menschelijk geslacht, verklaarde onze Profeet dat de zaligheid *vrij* was, en iedere menschen ziel in staat om daarin een aandeel te hebben, wanneer hij althans zaligheid zocht, en dat eveneens de mensch verzekerd konde zijn van de hulp en genade van God om hem terzijde te staan in het verkrijgen dier zaligheid. Betrekkelijk een voorkomende passage in de Schriften, waarvan werd verondersteld dat daar de sectarische leerstelling van verkiezing en verwerping werd geleerd, zeide de Profeet: „Onvoorwaardelijke verkiezing van persoonlijkheden tot het eeuwige leven was niet geleeraard door de Apostelen. God verkoos of voorbeschikte dat allen die zalig wilden worden, gezaligd zouden worden in Christus, en door gehoorzaamheid aan het Evangelie”. — Op geen

andere wijze — zoo zei de Profeet — was er sprake van voorbeschikking of uitverkiezing betreffende de zaligheid van de onderscheiden persoonlijkheden.

Over het onderwerp van het noodlot der ononderwezen heidenen, en eveneens aangaande de zaak der kinderen die stierven in hunne jeugd, of althans vóór dat ze de jaren des onderscheids hadden bereikt, onderwees de leer van Joseph Smith, dat waar geene wet was gegeven, het menschdom weliswaar geoordeeld zal worden zonder dien wet, — maar dat dit oordeel zich blijft bewegen binnen den cirkel van de genade Gods, en er zoo-doende hoop is, neen — verzekering, dat ook de Heidenen ten laatste zalig zullen worden. „De Heiden-natiën zullen verlost worden, en zij die geene wet kenden zullen deel hebben in de eerste opstanding, en het (het oordeel namelijk,) zal voor hen verdragelijk zijn” — zijn de woorden des Heeren door den Profeet.

En ten opzichte van kinderen stervende in hunne jeugd, of voor het bereiken der jaren des onderscheids leerde de Profeet, dat de genade van God hen geheel omvatte. Zij zijn verlost van de natuurlijke gevolgen van Adams overtreding door de verzoening van Christus, en zonder eigen persoonlijke zonde zijnde, heeft de wet tegen de zonde geene macht over hen, en zijn ze ten eenemale gezaligd, zonder doop of wat dan ook, enkel door de zuivere genade en rechtvaardigheid Gods. „Kleine kinderen leven in Christus, zelfs van vóór de grondlegging der wereld” — is eene leerstelling des Profeten.

Tegenover het leerstuk van het bereiken van den hemel of het verwezen worden ter helle, in zich sluitende als het deed de volkomen^e gelijkheid der glorie ter eener, en eveneens volkomen gelijkheid van verdoemenis ter andere zijde, bevestigde onze Profeet opnieuw de rechtvaardigheid van God, wíjl Hij — God — er in had voorzien, dat er een uit verschillende graden bestaande toestand was voor den mensch in het toekomstige leven, — graden welke overeenkomstig waren met de zedelijke en geestelijke ontwikkeling van de ziel van ieder mensch.

Over dit onderwerp leerde Joseph Smith verder dat er vele koninkrijken des Vaders waren waarin men wonen kon, iedereen in eene sfeer in harmonie met zijn natuur, alsmede met die graad van ontwikkeling waarover hij beschikte, met andere woorden, aangepast aan de staat van zijne vooruitgang. Hij onderwees, dat als er eene heerlijkheid is als de zon, een ander als de maan, en nog wederom eene andere als die der sterren, dan zal het toekomstig bestaan der menschen zich bewegen over verschillende graden van heerlijkheid, welker graden evenals de sterren des hemels verschillen in eene oneindige verscheidenheid van schit-

tering, ja zóó ook zal het menschdom in de toekomst wonen en leven in plaatsen van onderscheiden rang, in overeenstemming met het eindeloos verschil hunner ontwikkeling, kennis, smaak, verlangens, neigingen en streven. In andere woorden, het ons daar omringende zal in overeenstemming zijn met onze natuur, en daarbij zal altoos de mogelijkheid aanwezig wezen, om zoowel die ons omringende toestand als wel onze natuur zelve te verbeteren, tot zóólang dat eene volheid van vreugde is verkregen door ieder met rede begaafd wezen, — door ieder mensch.

Zóó kondigde Joseph Smith een systeem aan van daadwerkelijke leerstelling betreffende de toekomst van het menschdom, welke in volmaakte overeenstemming is met de eischen van rechtvaardigheid en genade beide, en op 't zelfde oogenblik met de menschelijke rede en de Goddelijke wet. Hij maakte het feit bekend dat

„Eeuwige straf is Gods straf”

„Eindeloze straf is Gods straf”,

dat wil zeggen, dat de straf voor de zonde, — wat enkel een andere wijze van zeggen is dan de boete voor het doen van slechte daden, — neemt de naam aan van Hem in wiens naam deze straf of boete is toegediend, dat is, het is „Gods” straf of „eeuwige” straf, — „eindeloze straf”.

De straf neemt den naam aan van Hem in wiens gezag zij wordt toegediend. Meer nog, boete zal altoos volgen op de overtreding van de wet, zoowel in „eeuwigheid” als in dat wat wij „tijd” noemen. Zoo lang eene wet bestaan blijft, moeten ook straffen blijven bestaan. Zij zijn de noodzakelijke metgezellen der wet, zonder dewelke wetten slechts onbeteekenende zaken zijn. Maar omreden de straffen zoo genoemd, den naam aannemen van Hem in wiens autoriteit zij worden toegediend, en omreden wet noodzakelijk terzijde gestaan wordt door straf, en straffen daarom altijd zullen blijven bestaan voor overtreding der wetten, in andere woorden, omdat de bestraffing of de straf eindeloos is, hieruit volgt *niet* dat iedere overtreder der wet, de straf daarvoor eeuwiglijk zal moeten blijven lijden. Zulk een begripsverwarring komt in opstand tegen rede, en schendt de rechtvaardigheid en genade van God. Waar men moet gelooven dat straf de inbreuk op eene wet volgt, daar neemt de overtreding alleen deel aan de straf tot op die hoogte welke noodzakelijk is om de wet te handhaven, en de door den overtreder zelve verwekte toestand weder in orde te brengen, waarop zelfs nog de genade of gratie haar recht kan doen gelden, — dit kan niet worden ontkend, en hij, — laat ons hopen, — die eens de wet overtrad, geleerd en onderwezen door ondervinding in zijn lijden, thans

door de ondergane straf weder in harmonie levende met die wet, — hij gaat heen in vrede.

En zoo, langs de lijn der godsdienstige dwalingen zoowel als in de dingen hier aangewezen, handhaafde Joseph Smith de waarheden Gods en hield ze der wereld voor. En al had hij niets meer gedaan dan dat, dan nog zoude gezegd kunnen worden dat hij één dergene is geweest die den meesten invloed heeft uitgeoefend op zijne tijdgenooten. Maar in plaats van dat dit het eind is geweest van zijne ondernomen taak, is het slechts het begin geweest van het werk zijns levens, alleen een beploegen als 't ware van den grond waarop straks den nieuwen tempel der Godsdienst en Wijsbegeerte tezamen vereenigd, zou worden opgericht. Enkel slechts het aankondigen ervan dat het einde was gekomen van de onmogelijkheden van het oude systeem, en de voorbereiding dat thans de tijd der nieuwe gedachte was ingetreden, en daarmee de dageraad verrees van het aanstaande duizendjarige rijk.

VALLENDE BLAREN.

Huiv'ring doorsiddert de boomen van 't woud,
Trilt in de blâren, die zachtkens ontzigen
Roerlooze takken, licht-zwiepende twijgen —
Zwartgrauwe lijnen en neervloeiend goud.

En ieder blad, dat ik neerbeven zie,
Trest als een smartkreet van wegstervend leven,
Trest als een rouwtoon, waarin wordt geschreven
Zomertijds klagende grafmelodie.

Maar ieder blad, dat den grond zachtkens raakt,
Eén van de vele, die d' aarde nu dekken,
Zal eens tot voedsel, tot levenssap strekken
Knoestigen stam, tot hergroeien ontwaakt.

Dat is een beeld van ons streven op aard:
Wat we belijden in woorden of werken
Zal wie ons volgen in 't voetspoor, versterken,
Blijft, als de stam, die de sappen vergaart.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wij ontvingen een brief van Ouderling T. Opheikens, bij de meesten onzer lezers in Holland zeer goed bekend, wjl het nog slechts enkele maanden geleden is, dat deze bejaarde zendeling, na op zijn hoogen leeftijd een eervolle en zeer werkzame zending te hebben vervuld, ons verliet om weer naar huis terug te keeren „in de toppen der bergen”, zooals hij gewoon was zich omtrent zijne woonplaats in het verre westen uit te drukken. Overtuigd zijnde van de achtbare rechtvaardigheidszin van dezen overal beminden ouden man, nemen wij gaarne iets over van hetgene hij schrijft, omtrent de voornaamste punten van zijne geschiedenis.

Broeder Opheikens dan schrijft: „Zoo bevind ik mij dan nu weder in welstand bij de mijnen te Ogden, en na volbrachte reis en eveneens volbrachte taak, wensch ik nogmaals uitdrukking te geven aan mijnen dank tot mijne vele broeders, zusters en vrienden die ik achterliet in mijn oude vaderland. Daar ligt thans achter mij een lange reeks van jaren, waarin vele wederwaardigheden mijn deel waren. Doch, al is het ook dat er in mijn leven veel gebeurde, waar ik niet anders dan met smart op terug kan zien, -- van de twaalf kinderen ons door God geschonken, heb ik er zeven ten grave moeten brengen, -- toch is er in mijn hart altijd een blijde juichtoon wanneer ik denk aan al het vele goede wat mij eveneens op mijnen levensweg bejegende, want boven alle de droefenis is mij er ééne blijdschap geschonken, welke zijne stralen werpt over alle de levensverwickelingen heen. Op 47 jarigen leeftijd namelijk had ik het voorrecht om met de zendingen van de Kerk van Christus in aanraking te komen, en het Evangelie door hen verkondigd, doordrong mijn hart, en de blijdste dag in mijn heele leven was voorzeker den 24 Nov. 1877, toen ik aan de hand van broeder Alkema naar het watergraf werd geleid, en daar den doop van Christus tot vergeving van mijne zonden onderging. En van af toen is het licht niet meer ondergegaan, en al kwamen er ook na dien tijd nog vele moeiten des levens, eene sterkte was mij thans gegeven, eene sterkte welke mij hielp om de zwaarste lasten te kunnen torschen. En, ik wensch het hier te zeggen, het was enkel door nederigheid en gehoorzaamheid, dat ik in staat gesteld werd om voorwaarts te gaan in het Evangelie en daarin bevordering te maken. En nadat ik door Ouderling J. C. Platt op 2 Pebruari eveneens als Ouderling was verordineerd, sloeg ook eindelijk voor mij de lang gewenschte ure, dat ik met mijne familie kon optrekken naar dat land naar hetwelk mijne stille begeerte van het eerste oogenblik zich had uitgestrekt. Op 8 April verliet ik mijn vaderland, en

nimmer had ik gedacht het nog eenmaal weer te zullen zien, maar wijl de Geest des Heeren mij nabij bleef ook daar, alwaar ik meer van de wegen des Heeren leerde kennen, zoo was het dat ik op mijne reeds hoogbejaarde leeftijd nog waardig werd gekeurd om mij te mogen scharen onder hen die terug gingen om ook hen die in het oude vaderland waren achtergebleven en nog in duisternis zaten, het Evangelie van den Zoon der liefde te verkondigen, datzelfde Evangelie wat ook mijn hart zoo zeer verheugde. Na een hartelijk vaarwel van mijne nieuwe vrienden in de nieuwe wereld, ging ik dan op mijn 59sten verjaardag nogmaals op reis met het voornemen om straks de stem van mijnen ouderdom te verheffen ter ernstige waarschuwing voor mijne oude landgenooten. Ik kwam te Rotterdam aan in het begin van Januari 1910, en werkte achtereenvolgens in Leeuwarden, Den Haag en Amsterdam, en heb overal vele vrienden gevonden, welke mij als hun vader en broeder hebben behandeld. En waar deze brief onder hunne oogen mocht komen, zoo zij hen nogmaals voor al hunne liefde alle dank uit de volheid van mijn hart gebracht. Nimmer zal ik dien tijd van mijne zending vergeten en nimmer de broeders en zusters in dierbaar oud Holland,

Mijn ontslag ontving ik nog van de hand van Pres. Thatcher en na ongeveer 2-jarige afwezigheid mocht ik het voorrecht weer smaken alle de mijnen alhier in welstand terug te zien. De twee jaar in uw midden doorgebracht, ze zijn voor u misschien een weinig, maar voor mij zijn ze van grooten zegen geweest. Mijne getuigenis is versterkt geworden. Vele malen heb ik de gelegenheid gehad de voortreffelijke werken van onzen Vader daarboven te mogen opmerken, en menigmaal als ik mijne knieën voor Hem boog, herdacht ik Zijnen zegen zoo rijkelijk aan mij bewezen.

Ik acht mijne zending nog niet voltooid. Voorwaarts in ons Evangelie hoop ik te gaan tot dat het Hem moge behagen om mij van hier over te plaatsen naar een ander Zendingsveld, alwaar hij eveneens Zijne knechten moet gebruiken voor het werk wat daar te doen is. En komt eenmaal die tijd, ik hoop dat de Vader mij alsdan bereid zal vinden om mijne tente saam te rollen, en mijn nog beter vaderland aldaar te betrekken.

Mijn lieve broeders en zusters, blijft getrouw aan de reine wetten van het Evangelie, opdat wij allen als een band van broeders en zusters vereenigd mogen worden voor alle eeuwigheid. Dat wij allen elkander eenmaal mogen weerzien, hetzij dan hier, of aan de andere zijde met allen die ons zijn voorgegaan is de bede van uw broeder in het Evangelie,

T. OPHEIKENS.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De verschillende vergaderingen der aanstaande Arnhemsche Conferentie zullen worden gehouden op Zondag 25 Februari a.s.

Alle Heiligen vrienden en zendelingen worden vriendelijk uitgenoodigd.

ONTSLAG EN BENOEMING.

5 Febr. 1911. — Ouderling Oscar T. Parker. Aangekomen 30 April 1909 werkte hij in de Rotterdamsche Conferentie tot 4 Febr. 1910, waarop hij werd verplaatst naar de Amsterdamsche Conferentie, alwaar hem nadat hij in verschillende gemeenten werkzaam was geweest, vanaf den 24 Juni tot den datum van zijn ontslag de leiding der Conferentie was toevertrouwd.

Ouderling G. Meenderink. Aangekomen 30 Juni 1909 werkte hij in de Arnhemsche Conferentie tot 30 Augustus 1910, en werd van daar overgeplaatst naar Amsterdam om aangesteld te worden als President der gemeente te Amsterdam I. Deze roeping bleef hij vervullen tot aan zijn ontslag.

Beide zendelingen zijn hunne verplichtingen getrouw nagekomen, en hen is als zoodanig hun ontslag eervol gegeven.

Ouderling H. L. Taylor is aangesteld om Pres. Parker in zijne roeping op te volgen.

VERPLAATST.

Ouderling H. Willis is verplaatst van de Arnhemsche naar de Rotterdamsche Conferentie.

OVERLEDEN.

Te Rotterdam is op 30 Januari 1912 overleden Pieter Gerritsen, zoon van Andries Hendrik, en Leenade Gerritsen. Pieter was geboren 19 Nov. 1900 en gedoopt 10 Nov. 1910 door Ouderling H. T. Hall, en op denzelfden dag bevestigd door Ouderling Wm. J. De Brij.

't Is beter zaden van goedheid onder de levenden te strooien, dan bloemen te planten op de graven der dooden.

WIE HEEFT HET MEESTE WERK GEDAAN, EN WAT WAS HET?

JANUARI 1912.

SOORT VAN WERKZAAMHEDEN.	AANTAL.	NAAM.	VER-TAKKING.	CON-FERENTIE.
Tijd met vreemdelingen doorgebracht.	84 $\frac{1}{2}$ uren.	James M. Grant.	Delft.	Rotterdam.
" " leden doorgebracht	195 $\frac{1}{2}$ "	David C. Lyon.	Den Haag.	"
" besteed in tractaat-verspreiding.	71 $\frac{1}{2}$ "	F. E. White.	Middelburg.	"
Aantal Evangeliegesprekken. . . .	248	"	"	"
" tractaten verspreid.	1504	"	"	"
" boeken verkocht.	786	L. E. Holdaway.	Dordrecht.	"
" vreemdelingen bezocht voor de eerste maal	400	John' E. Everett.	Zutphen.	"
" vreemdelingen bezocht bij herhaling	51	Winslow R. Taylor.	Middelburg.	"

In het geheel is er 2323 uur met vreemdelingen doorgebracht, en 1466 $\frac{1}{2}$ met tractaatverspreiding, in welken tijd er 31380 tractaten zijn uitgegeven, 6127 boeken verkocht, 7650 huizen van vreemdelingen bezocht, en 2877 Evangeliegesprekken zijn gehouden. 10 personen zijn gedoopt geworden.

DE VERKEERDE KANT UITVEGEN.

"Onze jongste compagnon," - zoo vertelde een zakenman - kwam bij ons nog slechts een jongen zijnde. Wij hadden twee jongens op dat oogenblik, beide evengelijkelijk veelbelovend, maar een dezer heeft het sedert dien slechts gebracht tot jongste klerk in onze expeditie-afdeeling, terwijl de andere daarentegen onze jongste deelhebber is geworden. Hoe we te weten kwamen, wie van beide daarvoor het geschiktste was? Ik zal het u vertellen.

"Toen ik op zekeren morgen ons magazijn naderde, vond ik een der beide jongens bezig de straat te vegen, en hij veegde juist tegen den wind in. Stof en stroo waaiden terug over de ruimte welke hij reeds schoon had gemaakt, en hij deed het natuurlijk over. 't Was een goede jongen, en hij meende het uitstekend, maar hem ontbrak iedere sprank van vlug begrip en bevatting.

"Den volgenden dag vond ik de andere jongen bezig te vegen, en hij veegde de juiste kant uit, met de wind. Geen stof en stroo kwam terug om ophieuw opgenomen te moeten worden, maar alles ging letterlijk voor de wind. Hij veegde de straat schoon, maakte zodoende beter werk en in de helft van den tijd. Steeds had de jongen bij alles wat hij deed goed overleg en bevatting, en de eigenschap om de dingen goed te doen en op de ware manier, en deze eigenschap werd door hem meer en meer ontwikkeld, en een en ander kwam terecht met hem.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

PLICHT!

„En nu, ik ben ontslagen.” „Ontslagen?” zei ik, mij omkeerende en mijne hand op zijn schouder leggende, terwijl de tranen mij in de oogen kwamen.

„Ontslagen?” En nog slechts 26 maanden uit in het veld?” „Ja,” antwoordde hij, „Zij is toegebracht nu, en ik ga naar huis om haar te doopen.”

Het was Ouderling Malin met welke ik sprak. Wij hadden gewandeld van af de Binnenweg tot bijna aan het eind van de Rosestraat om een bezoek te brengen aan een onderzoeker. Het was laat op den avond van een overschoone Meidag, maar nog was de drukte aan de verschillende Maaswerven niet geëindigd. De lage vrachtwagens met hare zware ladingen waren nog steeds zich voortbewegende uit en in de drukke kronkelende straten. Wij konden het regelmatig rammelen der windassen van de groote booten hooren, en op de rivier waren tal van sleepbooten zich kronkelend in iedere richting, sommigen hunner hadden een sleep van meer dan een half dozijn groote booten achter zich. De Wilhelminabrug passeerende woei ons een aangename koelte tegen van de rivier en speelde om onze wangen en als we onzen blik lieten wenden op en neer de breede waterweg, scheen het alsof duizend wapperende wimpels ons tegen lachten van de hooge masten der schepen op stroom, en ze weerkaatsten zich in het water, met de groote domtoren der kerk.

Maar het was niet over de drukte der straten dat ik dien avond mijne gedachten had laten gaan, en ook niet over het schoone van het vergezicht op de rivier. Ik was heelemaal opgegaan in de geschiedenis die Ouderling Malin mij had verteld, — de geschiedenis van zijn leven, — een wáár verhaal weliswaar, maar hetwelk mij had getroffen als ware het een roman geweest. Het was de geschiedenis van een welvolbrachte plicht, een goed besteede zending, en een eerlijk verdiend loon. Het was zijne vrouw van wie hij had gesproken, toen hij zeide dat hij heenging nu om haar te doopen. Zij was een talentvol klein vrouwtje, slechts twee jaar jonger dan hij zelve. Voor tien jaar terug had hij haar voor het eerst ontmoet in een van

de oostelijke college-steden. Toen waren ze alleen vrienden geweest. Toeval scheen haar te hebben gebracht naar het groote majestueuse maar barre westen, en daar had het haar vadermoeder- en broederloos gelaten, en toen had zij hem opnieuw ontmoet, en hadden zij elkaar leeren liefhebben. Weliswaar waren zij niet van hetzelfde geloof, maar toch, ze trouwden. En toen kwam de eerste kleine, — een knaap, met groote ronde zwarte oogen, bolle wangen, en dikke knuistjes. Zou hij besprenkeld worden in haar kerk, of ingezegend in de zijne? En na een poos de tweede kleine zoon arriveerde, en daarna eene roeping voor hem om eene zending te vervullen. Kon hij gaan? Zij antwoorde van ja. Gelijk alle goede vrouwen zeide ook zei, „gij zijt het schuldig als eene plicht tot uwe kerk en tot uw God, daarom ga!”

„God zal haar toebrengen, terwijl gij weg zijt, zoo ge uwe plicht ten volle wilt vervullen,” had de Apostel hem gezegd, terwijl hij in het huis des Heeren was, en nu dan was hij ontslagen, en ging hij heen om haar te doopen.

Niemand, zoo dacht ik, wie zijn plicht ten volle vervuld, zal onstoken blijven van zijn volle loon, omreden het loon voor een welvolbrachte plicht is een nobel karakter. Het is niet altijd eene moeilijke taak, om iemands karakter te ontleden, want iemands plichtsgevoel is de uitdrukking van zijn karakter. Hij, die de kleine verplichtingen van het dagelijksche leven veronachtzaamd, is de man zonder karakter, en hij daarentegen die iederen dag de taak die voor hem ligt volbrengt, is de man van gelijke waarde.

Wij kunnen de plichten niet ontvliesen. In leven en in dood verblijven ze met ons. Zooals de groote Webster eens zeide, „Een gevoel van plicht vervolgt ons steeds.”

Gelijk de Godheid is ook zij alomtegenwoordig. Al nemen we de vleugelen van den morgen, en gaan onze woning nemen op het allerverste gedeelte van de zee, de plichten volbracht of de plichten veronachtzaamd, het gevoel daarvan is steeds met ons voor ons geluk aan de eene, of voor onze ellende aan de andere zijde. Al zeggen we ook, „de duisternis overkome ons”, toch zijn onze verplichtingen als in een licht steeds met ons.

In de geschiedenis van onze kerk alsmede in de geschiedenis van ons land hebben we sprekende voorbeelden van de strikste naleving van de opgelegde verplichtingen. Kan iets van grooter indruk zijn dan de woorden van den grooten profeet in deze laatste dagen als hij zeide, toen hij zijn martelaarschap tegemoet

ging, „Als mijn leven van geene waarde is voor mijne vrienden, dan ook heeft het geene waarde voor mijzelf. Ik ga als een lam ter slachting, maar ik ben zoo kalm als een zomermorgen.” In zijn leven was hij getrouw aan datgene wat hem was toevertrouwd, en zelfs in het aangezicht van den dood vond hij den moed om zijn plicht te doen.

In de oude historieblaân vinden wij de geschiedenis van Albrecht Beylinck, een held die eveneens zijnen plicht in het aangezicht zag, ofschoon die voor hem den verschrikkelijksten dood beteekende. In deze zeer oude dagen had hij moedig de stad Schoonhoven verdedigd, maar toen alle voedsel in de belegerde stad was verteerd, gaf bij dezelve over aan den vijand. Een der voorwaarden waarop de overgave plaats vond, was dat hij zelve als een gevangene zou moeten verblijven, waarop de vijand hem ter dood veroordeelde. Men gaf hem echter verlof vooraf zijn tehuis in Gouda te bezoeken om sommige zaken aldaar in orde te brengen, vóór het doodvonnis aan hem werd voltrokken, en strikt op de beloofde dag keerde hij terug. Trouw aan zijn woord, — trouw aan zijn plicht.

Wat is plicht? Plicht wil zeggen iets schuldig te zijn, wat in orde moet worden gebracht. Alle plichten omvatten een zedelijke overeenkomst, — een overeenkomst tusschen menschen onderling of tusschen menschen en God.

Alle plichten zijn en kunnen niet worden uitgedrukt in woorden. In feiten daarentegen dienen de meeste plichten te worden *toegepast*, liever dan in woorden alleen *uitgedrukt*. Toen gij, Heiligen der Laatste Dagen, gedoopt zijt, was de ceremonie slechts zeer kort, maar de plicht die toen werd aanvaard is van eeuwige en verstrekkende beteekenis. In het doopwater naamt ge de verplichting op u om uwen Maker te dienen, en uwen Zaligmaker te volgen in alle dingen, zoowel dáár waar kwaad als waar goed van Hem werd gesproken. Uwe plicht tegenover Hem, is u altijd Zijner te herinneren, zijnen naam op u te nemen, en de geboden te onderhouden die Hij u heeft gegeven. Hij heeft u uwe zonden vergeven, en zoo gij uw aandeel in de overeenkomst met Hem gesloten wilt vervullen, dan zal Hij den Trooster zenden om altoos met u te verblijven.

Het is uw plicht tegenover uzelf, deze groote zegen u eigen te maken.

En in het volbrengen dezer omschreven verplichtingen Heiligen der Laatste Dagen, zijt ge daarin met moed en ijver werkzaam? Zijt ge met werklust vervuld in het Evangelie? Hebt ge de waarheid lief? Zijt ge eerlijk in het naleven der beginselen die ge hebt ontvangen?

Het is een plicht, die gij schuldig zijt tegenover u zelf om deze hoedanigheden aan te kweeken. Moed en vastberadenheid dienen overal op den voorgrond te treden. Iedereen gelooft dat. Deze eigenschappen zijn de machten om onze gedachten in werking te brengen. Het zijn drijfveeren in staat om ons te leeren leven naar de idealen van ons bestaan. Het is de sterkte die ons in staat stelt om het Evangelie één te doen zijn met ons wezen.

Het plichtsgevoel van Joseph Smith was onbegrensd. De macht daardoor voorgebracht, terzijde gestaan door de sterkte van den Geest des Heeren, stelde hem in staat zich spoediger te ontwikkelen dan iemand wie dan ook in de 19de eeuw. Zijne ontwikkeling ging met reuzenschreden, en hij was geen twee achtereenvolgende dagen gelijk.

Bewonderend staren wij op de welsprekendheid verbonden met de meesterlijke argumenten, verlicht door zijn veelzijdigheid van inzicht, en gegeven ten behoeve van het Evangelie en de geschiedenis der kerk door B. H. Roberts. En toch, enkele jaren geleden, was hij om zoo te zeggen, nog slechts een arme wees in oud Engeland, zóó ver verwijderd als maar immer mogelijk was, van de gelegenheid tot vooruitgang die de wereld biedt. De Evangelieboodschap echter bereikte hem, en in de armoede van zijn jeugd bracht dat hem naar het groote Westen, en de energie van zijn ziel verbonden met den Geest des Heeren, maakte de groote man van hem die hij heden is, namelijk een van de leiders van Israël, in kennis en wetenschap uitblinkende boven bijna iedereen.

Was het alles energie? Ja, energie en des Heeren Geest tot gids, maar hij die in het bezit is van dien waren Geest zal zich spoedig ook begeven op dien uitstekenden weg aangeduid door Paulus, namelijk den weg van de schat der liefde. En liefde zal aan onze levens eene zachtheid toevoegen, en tevens een macht die een heerlijken glans zal doen lichten over het hart van onze vrienden, en op 't zelfde oogenblik zal het onze eigene zielen vervullen met liefelijk stralende zegeningen.

Heiligen der Laatste Dagen, zijt gij vervuld met liefde? Liefde voor den Heer, uw Vader? Liefde voor uwe broeders en zusters? Liefde voor *al* uwe naasten? Liefde zelfs voor uwe vijanden, zoo ge die mocht hebben?

Mannen bemint gij uwe vrouwen? Vrouwen hebt gij uwe echtgenooten lief? Vaders en moeders, hebt ge uwe kinderen lief? Kinderen, gij daartegenover uwe ouders? Hebt ge het Evangelie lief, am het Evangelie alleen? Bemint en dient ge den Heer?

„En nu, blijft geloof, hoop en liefde, maar de meeste van die is de *liefde*.

Het is uw plicht tegenover u zelf, om te leeren lief te hebben, en zoo ge het doet, dan, maar dan ook alleen zijt gij trouw tegenover u zelf.

Zoo ge trouw zijt aan u zelf,
Zóó zeker dan, als de nacht volgt op den dag,
Kunt ge niet valsch en ontrouw zijn tegenover iemand anders.

ENKEL EEN KLEIN BLAUW KOUSJE.

Naar het Engelsch van LELLA MARLER HOGGAN.

(Vervolg van blz. 48.)

— „Ik mistte vader meer dan mijn broers en zusters. Zijn groote Bijbel lag op de middentafel, en zijn stok stond in den hoek. Mijn gemoed schoot vol daar binnen in huis, en ik ging naar buiten, maar dat was al even slecht. Daar was nog dezelfde haag die ik had helpen planten, en ook de appelboom die vader en ik samen hadden gesnoeid en bewaterd. In mijn verbeelding zag ik hem in den tuin, zich bukkende over zijn werk. Sommige dagen was mijn hart zóó vol, dat ik mij gevoelde alsof ik zeker was dat het open zou barsten. Ja jongens, ik had graag tien jaar van mijn leven willen geven, als ik hem maar even nogmaals bij de hand had kunnen grijpen en hem vertellen, dat ik thuis gekomen was om te blijven, — dat ik bij hem wilde wezen om voor hem te zorgen nu hij oud begon te worden. Maar God laat ons de bladen van het boek niet weer omslaan jongens; — als we de jaren eenmaal hebben geleefd dan zijn ze weg en ze komen nooit weerom. Ze waren thuis allen even lief tegen mij. Ze probeerden zich steeds te onthouden dingen te zeggen die mij pijn zouden kunnen doen. Maar ik wist, dat ze er juist zoo over dachten als ik. Ik hoorde mijn tante eens op een morgen er van tegen mijn moeder spreken. —

— „Is 't niet jammer,” — zeide ze, — „zijn vader heeft hem niet meer kunnen zien. Als hij nog maar ééns Hughie's flink postuur had kunnen zien, en zijn eerlijk en open gezicht, dan had hij gelukkig kunnen sterven. Je weet hoe hem dat tot het laatste nog kwelde.” —

Hughie pausde opnieuw in zijn verhaal. Na enkele oogenblikken vervolgde hij:

— „Op Kerstavond kwamen allen terug in het oude tehuis om een genoegelijke avond samen door te brengen, en moeder en mij wat op te vroolijken. Ik echter gevoelde mij een vreemdeling onder hen. Moeder was de eenigste die geheel zich zelf scheen. Birdie Lou had onderscheidenen van de kleintjes om haar heen

vergaderd. Ze vertelde hen een Kerstverhaal. Een oogenblik was het mij, als zag ik haar weer als een klein meisje met haar roode boezelaar en de knuistjes in de zakken daarvan. Ik herinnerde mij mijn vertelselboek in mijn hut in de bergen, en ook herinnerde ik mij een klein pakje in mijn overjaszak. Ik ging in het voorhuis, en stak mijn hand in de zak. Ik voelde het gouden sieraadje in mijn vingers, maar bracht in plaats daarvan mijn zakdoek te voorschijn. Neen, ik kon het haar niet meer geven. Het was een geschenk voor een kind, en zij kon het nu niet meer gebruiken. Het was te laat; — mijn klein zusje was tot vrouw opgegroeid. Ik voelde de zenuwen van mijn hart zich samentrekken. Ik had geen tranen, jongens. Dingen als dat wonden tē diep voor tranen. Het is de inwendige hartzeer, hetwelk je gemoed doet zwellen totdat het barst. Ik wist dat ik mijn zusje als klein kind nimmer weer zou zien. Ik zou nooit meer een brief voor haar aan Sinterklaas kunnen schrijven, en haar nooit meer een vertelseltje kunnen vertellen. Zij was voor mij verloren, evengoed alsof ze gestorven was. Neen, ik kon haar mijn geschenk niet meer geven. Ik kon hen allen niet laten weten, hoe de tijd voor een lange wijl mij als zand door de vingers was gegleden. Ook andere dingen drongen zich aan mijne herinnering op. Ik kon nooit meer datgene doen, waar vader al die jaren lang reeds plannen op had gehad. Moeder was alles wat mij was overgebleven, en ik nam mij op dat oogenblik heilig voor, nu voortaan bij haar te zullen blijven. Ik was blij, dat Kerstmis over was, want het had mij alleen pijn gedaan. Het was niet dat Kerstfeest thuis geweest, wat mij al die jaren voor de geest had gezweefd. Dat Kerstfeest zou nooit meer komen. Dat was slechts een droom.” —

Na nogmaals een oogenblik gepoosd te hebben, begon Hughie opnieuw:

— „t Volgend voorjaar hielp ik moeder een bloementuin aan te leggen. Jaren lang had ze geen gehad. Ik verfdde de schutting, en snoeide de haag, en in den zomer droegen wij 's avonds de bloemen die wij gekweekt hadden naar vaders graf. Somtjids als we weer naar huis wandelden, dan zei ze, — „ik denk Hughie dat vader wel weet wat wij bezig zijn te doen. Het zal hem verblijden, dat je eindelijk terug bent gekomen, om mij te ondersteunen.” —

— „Zij had een groote troost aan mij. Soms nam ze een van mijn handen in haar eigen teêr, wit handje, en dan zei ze, — „Ik ben toch zoo blij Hughie dat je teruggekomen bent, — zoo blij!” —

— „Ik trachtte de dingen voor haar zoo aangenaam mogelijk te maken, want ik zag dat ze dagelijksch afviel. Toen de koude

winter inzette, werd ze al zwakker en magerder, en ik gevoelde en wist, dat ze mij gauw verlaten ging. Ik hield alle dagelijksch werk van haar terug, en hielp haar zelfs mede in de keuken. Toch stond ze er op om nog altijd iets te doen. Ze was gewoon te zeggen, dat nu de oude goede dagen nog eens terugkwamen, toen ze nog met vader alleen was. Ik probeerde geheel zijn plaats bij haar te vervullen, zóó dat ze hem niet missen zou. Maar toen de sneeuwkllokjes weer begonnen te bloeien, en de zangvogels weer opnieuw ons tuintje kwamen bezoeken, om hun nestje te bouwen, mistte ze hem dagelijks meer en meer en . . . eindelijk verliet ze ons om naar hem toe te gaan om de oude dagen van liefde nog eens over te leven." —

— „Birdie Lou was met haar zuster Ruth mee gegaan, en wij sloten het oude huis. Ik bracht nog enkele weken onder hen allen door, maar ik kon niet lang meer blijven. De bergen riepen mij. Ik kon de frissche graslucht van de weiden ruiken, en het beekje hooren kabbelen en lachen, en de vogels zingen. Ik kon de wilde kamperfoelie en de rozen te zamen gestrengeld zien groeien in de schaduw der dennen en eiken. En ik kon de koele wind voelen strijken langs mijn wang, als die over het meer woei over de oude Sawtell-piek. Ja, die wilde natuur riep mij, en ik moest gaan. Ik ging naar de twee groene grafheuvels op het kerkhof, en vertelde God alles daaromtrent. Daar, jongens, was het voor de eerste maal dat ik gevoelde dat Hij mij verstond, en toen was alles in orde. Ik bleef nog thuis zoolang men mij daar noodig had, maar later werd ik de eenige die iets verloren had. Sedert dien tijd nu ben ik meermalen weer teruggekeerd en Zondag zal ik opnieuw gaan, maar dit is nu mijn tehuis. Men heeft mij hier nu meer noodig dan ze thuis doen." —

Hughie zweeg. De jongens schoven hun stoelen terug van het vuur, en maakten toebereidselen om te gaan.

— „Wel jongens," — zeide hij, — „ik zou jelui nog wel één ding willen zeggen, voor je weggaat. Misschien zijn er sommigen van jullie die geen tehuis hebben om naar toe te gaan; — misschien, 't kan wezen dat sommigen onder jelui niemand hebben die je missen zal, en is dat zoo, dan moet je zorgen een tehuis voor je zelf te krijgen. Maar is er een tehuis, jongelui, dan hoor je daar te wezen met Kerstmis. Stel het niet uit om heen te gaan. Dit jaar kan het even zoo goed als een ander jaar. Volgend jaar, wie weet, allicht zijn ze dan niet meer allemaal daar. Je klein zusje is dan allicht al opgegroeid. Kinderen zijn ze maar eenmaal, evenals ze maar eenmaal babies zijn. En als je dat „eenmaal" mist, je kunt het nimmermeer terug halen. Het is voor altijd verloren. Misschien hebben sommigen evenals ik wel brieven

naar huis gezonden, en misschien ook zelfs wel geld. Ze zullen er blij mee wezen, omdat ze zien dat je om hen denkt. Maar geld alleen telt niet voor zóóveel jongens. Alleen als je jezelf geeft, dan verschaft je pas vreugde. Dat soort van gave kan niet voor geld gekocht worden, en zooals je weet, Kerstmis is de tijd om cadeaux te geven. Dat is de reden waarom de allereerste Kerstgave altijd in herinnering zal blijven. God gaf Zijn Zoon aan de wereld, en Jezus gaf zich zelf aan de kinderen der menschen. Dat was het waarom de engelen zongen van „eere zij God, vrede op aarde en in de menschen een welbehagen.“ —

IV. Jim's brief.

De jongens gingen naar hunne slaappleatsen, een voor een. Toen Jim alleen was, opende hij zijn brief. Zijn vingers raakten iets zachts en donzigs aan. Hij nam het er uit. Het was baby's klein blauw kousje. Een gestopt gat was er in het been, en een, netjes gemaasd, in de teen. Het kousje was nog nieuw en naar 't scheen slechts enkele keeren gedragen. Het was niet gewasschen nadat het van het mollige kleine voetje was afgenomen. Het was een gekleurd kousje, en Jim kon zien dat het niet gewasschen was aan de paarse teentjes en de witte plompe knie er in.

— „Honey Bird!“ — fluisterde hij. — „Honey Bird's kousje!“ — Hij drukte het in zijn handen. Iets ritselfde in de teen. Hij trok een strookje papier er uit. Dit nu was de brief. Kindervingertjes geleid door iemand anders hadden het papier beschreven. Eenige kluchtige krabbels, moeilijk te ontcijferen waren het resultaat geweest. Hij las:

Lieve broer Jim: — Kom spoedig thuis. Wij hebben je nodig. Sinterklaas komt spoedig. Ik stuur je een van mijn kleine blauwe kousjes. Hang het aan de schoorsteenmantel. Misschien denkt hij wel dat het jouwes is, en dan brengt hij je wat moois. Wees goed Jim. Wij houden allemaal heel veel van je. Ik zend je vier kusjes, omdat ik vier jaar oud ben. Van je klein zusje.

HONEY BIRD.

(Wordt vervolgd.)

INHOUD.

Joseph Smith. — De Profeet-Leeraar (Vervolg Blz. 35)	Blz. 49	Overleden	Blz. 55
Vallende Blaren	„ 52	Wie heeft het meeste werk gedaan, en wat was het?	„ 56
Van over den Oceaan	„ 53	De verkeerde kant uitvegen	„ 56
Conferentie-Aankondiging	„ 55	Plicht	„ 57
Ontslag en Benoeming	„ 55	Enkel een klein blauw Kousje (Vervolg van Blz. 48.)	„ 61
Verplaatst	„ 55		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.